

حکمرانی چینی در برابر هجوم غرب

چین چگونه از فرهنگ خود در اینترنت محافظت می کند؟

مهدی آریایی نژاد
پژوهشگر
حوزه فناوری اطلاعات

در دسامبر ۲۰۱۵، هزاران کارآفرین و تحلیلگر فناوری، همراه با چند تن از سران کشورهای بین المللی، در جنوب چین، برای دومین کنفرانس جهانی اینترنت این کشور گرد هم آمدند. در مراسم افتتاحیه، رئیس جمهور شی جین پینگ، چشم انداز خود را برای آینده اینترنت چین بیان کرد. شی جین پینگ با هشدار نسبت به مداخله خارجی «در امور داخلی دیگر کشورها» گفت: «ما باید به حق تک تک کشورها برای انتخاب مستقل مسیر توسعه سایبری خود احترام بگذاریم.»

هیچ کس تعجب نکرد چرا که شی قبلاً ثابت کرده بود اینترنت چین دنیایی برای خودش خواهد بود که محتوای آن به دقت تحت نظارت و مدیریت حزب کمونیست است. در سال های اخیر، رهبری چین منابع بیشتری را به کنترل محتوای آنلاین اختصاص داده است. سیاست های دولت به کاهش چشمگیر تعداد پست ها در پلتفرم وبلاگ نویسی چینی Sina Weibo (مشابه توییتر) کمک کرده است.

گذاری کرده است. قوانین جدیدی در مورد محتوای قابل قبول تصویب کرد و افرادی را که از محدودیت های جدید سرپیچی می کنند، مجازات کرده است. تحت حکومت شی، ارائه دهندگان محتوای خارجی دسترسی کمتری برای تحت تاثیر قرار دادن مردم چین پیدا کردند. آنها هم به دلیل حفظ فرهنگ چینی و هم تمایل رئیس جمهور برای تسلط شرکت های چینی بر اقتصاد آنلاین کشور و رشد شرکت های داخلی رانده شدند و البته این رویکرد جواب هم داد و این شرکت های داخلی به سرعت رشد کردند.

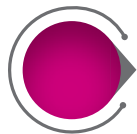
شی نسخه غربی اینترنت را به عنوان راهی برای تضعیف ارزش های دولت چین می داند. او بر حق حاکمیت چین برای تعیین محتوای مضر تاکید دارد. چالش پیش روی رهبری چین این است که مزایای اینترنت یعنی پیشرفت تجارت و نوآوری را حفظ کند، بدون این که اجازه دهد فناوری تغییرات سیاسی و فرهنگی در این کشور را مطابق با آنچه که غرب می خواهد تسریع کند.

اولین ایمیل در چین در سپتامبر ۱۹۸۷ ارسال شد؛ ۱۶ سال پس از ارسال اولین ایمیل توسط ری تاملینسون در ایالات متحده. این یک پیام پیروزمندانه را پخش کرد: «در آن سوی دیوار بزرگ می توانیم به هر گوشه جهان برسیم.» در چند سال اول، دولت اینترنت را برای دانشگاهیان و مقامات اختصاص داد. سپس در سال ۱۹۹۵ در معرض دید عموم قرار گرفت. در سال ۱۹۹۶، اگرچه تنها حدود ۱۵۰ هزار چینی به اینترنت متصل بودند، دولت آن را «سال اینترنت» نامید و کلوپ ها و کافه های اینترنتی در سراسر شهرهای بزرگ چین ظاهر شدند.

بالین حال، همان طور که دولت با اشتیاق حمایت خود را از اینترنت اعلام کرد، اقداماتی را نیز برای کنترل آن انجام داد. از آنجا که اینترنت به یک بستر اطلاعاتی

همیشه البته اوضاع به همین منوال نبوده است. پیش از این که شی در سال ۲۰۱۲ رئیس جمهور شود، اینترنت سطح بی سابقه ای از شفافیت و قدرت برقراری ارتباط را برای مردم چین فراهم کرده بود. وبلاگ نویسان محبوب، که برخی از آنها از اعتراضات اجتماعی و سیاسی حمایت می کردند، ده ها میلیون دنبال کننده داشتند. شهروندان چینی از فیلتر شکن برای دسترسی به وبسایت های مسدود شده استفاده کردند. شهروندان به صورت آنلاین با هم متحد شدند تا از طریق طومارهای مجازی و سازماندهی اعتراضات فیزیکی به خیابان بیایند و به مقامات فشار بیاورند. در سال ۲۰۱۰، یک نظرسنجی از ۳۰۰ مقام چینی نشان داد که ۷۰ درصد نگران این بودند که آیا اشتباهات یا جزئیات مربوط به زندگی خصوصی آنها ممکن است به صورت آنلاین درز کند یا نه.

بالین حال، برای شی جین پینگ، هیچ تمایزی بین دنیای مجازی و دنیای واقعی وجود ندارد: هر دو باید ارزش ها، آرمان ها و استانداردهای سیاسی یکسانی را منعکس کنند. برای این منظور، دولت در ارتقای فناوری جهت نظارت محتوا سرمایه

شاید مهم ترین

پیشرفت

دستورالعملی در

سال ۲۰۰۴ در مورد

اینترنت بود که

از دانشگاه های

چین می خواست

با استفاده از

ابزارهای مختلف

بحث های آنلاین را در

جهت های قابل قبول

هدایت کنند و نظراتی

را که از قوانین چین

پیروی نمی کردند،

گزارش کنند

و ارتباطی در دسترس عموم تبدیل شد، هیچ بحثی در مورد این که آیا باید تحت نظارت دولت باشد یا خیر وجود نداشت. فقط در مورد نحوه اجرای چنین کنترلی بحث بود. تا سال ۱۹۹۷، پکن اولین قوانین خود را وضع کرده بود که برخی مطالب آنلاین را جرم انگاری می کرد. این مطالب شامل مواردی می شد که برای آسیب رساندن به امنیت ملی یا منافع دولت طراحی شده بودند.

رهبران چین حق داشتند که نگران باشند. شهروندان آنها به سرعت به پتانسیل موجود در اینترنت پی بردند. در سال ۱۹۹۸، یک مهندس نرم افزار ۳۰ ساله به نام لین های ۳۰ هزار آدرس ایمیل چینی را به یک مجله طرفدار دموکراسی مستقر در ایالات متحده ارسال کرد. لین دستگیر و در اولین محاکمه به دلیل یک تخلف سیاسی که کاملاً آنلاین انجام شده بود، به زندان فرستاده شد. سال بعد، سازمان فالون گونگ از ایمیل و تلفن های همراه برای سازماندهی تظاهرات بیش از ۱۰ هزار نفر در اطراف محوطه مرکزی حزب کمونیست استفاده کرد. این گردهمایی که بدون اطلاع دولت ترتیب داده شده بود، باعث عزم جدیدی برای اعمال کنترل بر اینترنت شد.

مردی که برای رهبری تلاش های تکنولوژیک دولت ظاهر شد، فانگ بینکسینگ نام داشت. در اواخر دهه ۱۹۹۰، فانگ روی توسعه «سپر تلایی» کار کرد. نرم افزاری که دولت را قادر می ساخت تا هرگونه داده دریافتی یا ارسالی را بررسی کند و آدرس های IP مقصد و نام های دامنه را مسدود کند.

در اوایل دهه ۲۰۰۰، رهبری چین، فناوری فانگ را با مجموعه ای از مقررات جدید تکمیل کرد تا اطمینان حاصل شود که هر کسی که به اینترنت چین دسترسی دارد، باید طبق قوانین چینی عمل می کند. در سپتامبر ۲۰۰۰، شورای ایالتی دستور شماره ۲۹۲ را صادر کرد که بر اساس آن، ارائه دهندگان خدمات اینترنتی موظف شدند اطمینان حاصل کنند که اطلاعات ارسال شده در مورد خدمات آنها مطابق قانون است. دو سال بعد، پکن برای اولین بار گوگل را مسدود کرد. چند سال بعد، گوگل Google.cn را معرفی کرد که نسخه سانسور شده سایت طبق قوانین چینی بود. در سال ۲۰۰۲، دولت برای صنعت اینترنت چین چهار اصل تعیین کرد: رعایت میهن پرستانه قانون، انصاف، امانت و صداقت. بیش از ۱۰۰ شرکت، از جمله یاهو، این تعهد را امضا کردند.

با این حال، شاید مهم ترین پیشرفت، دستورالعملی در سال ۲۰۰۴ در مورد اینترنت بود که از دانشگاه های چین می خواست با استفاده از ابزارهای مختلف بحث های آنلاین را در جهت های قابل قبول هدایت کنند و نظراتی را که از قوانین چین پیروی نمی کردند گزارش کنند.

با این حال، حتی زمانی که دولت تلاش می کرد دسترسی افراد به اطلاعات را محدود کند، بسیاری از شهروندان در حال هجوم قابل توجهی به فضای سیاسی کشور بودند. در این دوره، در سال های پایانی ریاست جمهوری هو جین تائو، اینترنت به عنوان مکانیزمی که توسط آن شهروندان چینی

دادگاه عالی مردم حکم داد نویسندگان پست های آنلاینی که به عمد شایعات یا دروغ هایی را منتشر می کنند و بیش از ۵۰۰ نفر آنها را دیده اند
یابیش از ۵۰۰ بار به اشتراک گذاشته شده اند، با اتهام افترا و تا ۳ سال زندان مواجه خواهند شد